

изранили краката ѝ, а слугинята — да я съблача. Разбира се, тѣ не бѣха още лѣгали. Господарката замърмори нѣщо, ядосваше се и зададе всѣкому по толкова въпроси, щото нѣмаше врѣме на всѣки да отговорятъ.

Вечеринката бѣше излѣзла много занимателна.

— Тате, забавихме се доста!... Хж още малко, хж още малко, та — чакъ до сега. Даже и още не ни пущаха. Когато най не се надѣешъ, тогава нѣщо най-сполучливо излиза...

— Ехъ, синко, нѣма нищо!... Казахъ и снощи: млади сте! Само що е? останахте безъ сънъ, главитѣ ви сж се размѣтили и сте се много уморили. Азъ рекохъ да ида въ църква... Знаешъ, днесъ такъвъ день — света недѣля! — пакъ и таково хубаво врѣме, ако не ида, менъ Господъ грѣхъ ще пине!... Та и отдѣ ще се познае, че е празникъ днесъ? Отдѣ ще се познае, че сме христиени?!... Пакъ, рекохъ да видя и църквата, наредбитѣ ѝ, украшенията, пѣнието и тертишитѣ на службата. Тукъ все трѣбва да е нѣщо много харесано. Не знамъ пѣтя, ама, вѣрвамъ, лесно ще се оправя... Иванъ ми разправи, коя улица да хвана най-перво... Ехъ, христианията си да не забравяме...

Като à propos, камбанитѣ отъ черковитѣ тържествено заблъскаха.

Нѣма нужда да казваме, че въ Бойково дѣдо Генко не пропушаше ни литургия, ни бѣдниа на недѣли и на всички и най-малки празници. По селата черковнитѣ служби придаватъ тържественостъ на празника, и въ миналитѣ врѣмена всички, до колкото се може, припкаха да участвуватъ въ това християнско тържество.

Бойковски и дѣдо Генко се върнаха въ двора. Първиятъ извика Ивана и му поръча да заведе стареца до черкова и да го доведе.

— Пакъ на отиване и на връщане да се не бавите много изъ пѣтя, да се не заплѣсвате, защото ти имашъ работа! — изкрѣщѣ на Ивана Бойковска, издадена до поясъ изъ прозореца и полугола.

Пакъ се обърна къмъ слугинята:

— По-скоро, мари, ми направи горчиво кафе!